

Zkušenosti z Číny

Martina začala s taiči ve třinácti poté, co se musela vzdát závodního tancování kvůli problémům s klouby. Její o tři roky mladší sestra Tereza už taiči cvičila a Martina, která říká, že měla najednou spoustu volného času a bez pohybu se nudila, se k ní přidala. Od začátku trénuje v Akademii Radka Koláře, což je jeden z nejlepších taiči klubů v Praze. Na tréninky chodí poctivě každý den, vynechala snad jen v den maturit. A s Radkem Kolářem zamířila před dvěma lety do Číny. Navštívili nejprve jeho čínského mistra a trénovali s ním ve vesnici, kde žije. V mezinárodní soutěži pořádané v Jiao Zuo pak Martina zvítězila v kategorii beze zbraně a stříbrnou medaili získala za sestavu s tradičním mečem. „U nás zatím tenhle sport nemá tolik diváků, ale v Číně jsou sportovní haly nacpané k prasknutí. Taiči je tam velmi populární, ti, kdo se mu věnují, obvykle žijí v internátních školách, kde trénují šest až osm hodin denně a konkurence je obrovská. Město, kde probíhala soutěž, má tři miliony obyvatel, což je ale na čínské poměry spíš menší město, o všechny soutě-

Martina v čínském bambusovém lese

žící se tu velmi dobře starali, ale asi největší dojem na mne udělali místní obyvatelé. Jsou velice přátelští a všichni si s námi chtěli povídat,“ vzpomíná Martina. Prošla se v bambusovém lese, kde bambusy dosahovaly velikosti stromů, viděla město zahrad a hedvábí Su-čou a v Pekingu navštívila Zakázané město. „Je to podivuhodná země, ale nedovedete si představit, jak obrovské množství lidí v ní žije. Nástupiště, vlaky

Hodiny strávené tréninkem se zúročí

Taiči vyžaduje sebekázeň a trpělivost

i autobusy jsou neustále přeplněné, a když jsem vstoupila do pekingského metra, málem jsem před těmi davy utekla,“ směje se mistryně Evropy, která má určitě pro strach uděláno.

UDRŽET SE NA VRCHOLU

Chtěla by studovat čínštinu, která se otevírá pouze na pražské Filozofické fakultě UK, a propojit studium s taiči. A když se jí zeptáte, jestli má při tak náročném tréninku alespoň trochu volného času, odpoví: „Je fajn občas vypnout a přehodit na jiný sport. Jdu si třeba zaběhat, zaplavat nebo jezdím na kolečkových bruslích.“ Rodiče sice jsou sportovně založení, otec dělal v mládí sportovní gymnastiku, ale Martina je solitér. Zodpovědná, houževnatá, cílevědomá a vytrvalá. A na to, jak je mladá, v sobě má i značnou dávku moudrosti. „Dostat se na špičku a udržet se na ní vyžaduje nejen talent, ale hlavně plí. Musíte se zakousnout i do toho, co vám nejde. Každý má tendenci vylepšovat se v tom, co ho baví, ale když se neprokoušete tím, co se vám nedaří, nedostanete se dál,“ dodává Martina svůj recept na to, jak dělat vrcholový sport. Ale aby to nevypadalo, že nemyslí na nic jiného a nedokáže doopravdy vypnout. Ráda hraje počítačové hry a na ruce měla

moc hezké náramky z korálků, které si vyrobila sama. A když má chuť a volnou chvíli, namaluje si temperami nebo akrylem obrázek. Jen tak pro radost.

Martina s rodiči a mladší sestrou Terezou, která se taiči také několik let věnovala (foto vlevo dole)
Ve volných chvílích si Martina vyrábí půvabné korálkové náramky

